

påvirke den. Hr. Mike Legarth og jeg er nemlig lovgivere.

Kl. 11:26

Formanden:

Tak til fru Pernille Frahm.

Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Forsvarsudvalget, hvis ingen gør indsigelse. Det er ikke tilfældet.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

3) 1. behandling af beslutningsforslag nr.

B 130:

Forslag til folketingsbeslutning om opkøb og destruktion af CO₂-kvoter.

Af Per Clausen (EL) m.fl.
(Fremsættelse 17.03.2009).

Kl. 11:27

Forhandling

Formanden:

Forhandlingen er åbnet. Den første, der får ordet, er klima- og energiministeren.

Kl. 11:27

Klima- og energiministeren (Connie Hedegaard):

Jeg kan starte med konklusionen, og konklusionen er, at regeringen ikke kan støtte B 130. Det er der især én grund til. Det ville belaste landets skatteborgere med en væsentlig ekstra omkostning, uden at det ville bidrage til at opfylde vores ellers meget ambitiøse klimamål og klimaforpligtelse frem til 2012.

Det er jo egentlig grund nok, men desuden ville en ordning som foreslået være både administrativ tung og meget omkostningsfuld. Hvis forslaget skulle gennemføres, ville det kræve, at man opbyggede en administration, som på et detaljeret grundlag verificerede varige besparelser, som kan henføres til husholdningernes adfærd. Der er et væsentligt problem i, at besparelserne jo ikke nødvendigvis vil være begrundet i en ansvarlig klimaadfærd, de kan jo f.eks. også udspringe af hensyn, som ikke har noget med klimaet gør, f.eks. et ønske om at spare penge. Man kan f.eks. tage isoleringen af etageadskillel-

sen til en kælder eller et loft, hvor investeringen betaler sig tilbage i løbet af lad os sige 10 år. Gør forbrugeren så det, fordi hun sparer penge, eller fordi hun ønsker at gøre en indsats for klimaet?

Der er ikke nødvendigvis nogen entydig og sikker sammenhæng mellem det, som ønskes fremmet, og det, som ønskes belønnet. Samtidig mener regeringen heller ikke, at det er rimeligt at lade husholdningerne og virksomhederne betale to gange. Det ville jo være konsekvensen. Først skal man betale over energiregningen via forhøjede energifgifter og energipriser, også på grund af kvotemarkedet, og dernæst skulle man så betale over skatten via et statsligt opkøb af kvoter.

Men allervigtigst er det jo, at forslaget ikke vil give nogen effekt, heller ikke i forhold til Danmarks opfyldelse af Kyotoforpligtelsen. For et eventuelt opkøb fra statens side vil bare reelt betyde, at Danmark pålagde sig selv en endnu større forpligtelse end aftalt i Kyoto i forbindelse med byrdefordelingen, hvor vi jo som bekendt i forvejen er et af de lande, der har påtaget sig de skrappeste forpligtelser.

Så vi kan ikke støtte forslaget. Men lad mig lige benytte anledningen til at erklære mig grundlæggende uenig i antagelsen om, at energibesparelser ikke nytter noget inden for det kvoteregulerede område, for det er jo det, der er afsættet for Enhedslistens forslag. En energibesparelse er et vigtigt og omkostningseffektivt bidrag, dels til at sikre husholdningerne en sikker energiforsyning, som de kan betale, dels til at styrke virksomhedernes konkurrenceevne i en verden med svingende og på sigt jo også stigende energipriser.

Så i forhold til klimaet er det rigtigt, at energibesparelser inden for den del af energiforsyningen, som er kvoteomfattet, ikke betyder noget for de globale udledninger, men på bare lidt længere sigt kan det jo have betydning, i og med at det gør det nemmere at sænke kvoteloftet i de efterfølgende perioder. Husholdninger og virksomheder, som sparer på energien og investerer i energieffektive løsninger, vil selvfølgelig have lettere ved senere at betale for de forøgede energipriser som konsekvens af senere stramninger af kvotetildelingen. Det modsatte budskab til husholdninger og virksomheder vil jo til sammenligning være: I kan bare bruge løs, herregud, det er jo kvotereguleret. Men de vil altså løbe ind i store problemer, i takt med at priserne stiger.